

پرونده شماره ۳۲۸

شعبه دو

حکم شماره ۲ - ۳۲۸ - ۱۰۹

IRAN UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	دادگاه داری دعاوی ایران - ایالات متحدہ
ثبت شد - FILED	
Date	۱۳۶۲ / ۱۱ / ۱۱
31 JAN 1984	
No	328

تکنولوجی انترپرایز، اینکورپوریتد،

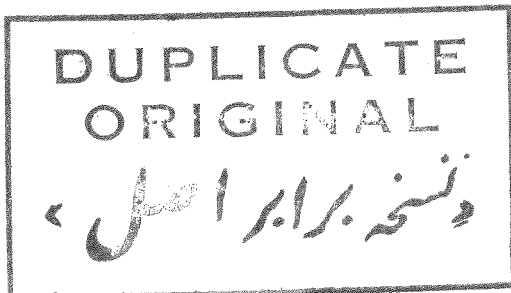
خواهان،

- و -

شرکت معاملات خارجی،

خوانده.

حکم

نمایندگان

خواهان: آقای برنارد ال فرید من

رئیس

خوانده: آقای جواد لاله‌پروان، وکیل

دکتر مرتضی موحدی زاده، مدیر عامل

۱ - ادعا

خواهان، شرکتی کالیفرنیا ئی ادعای حاضر را که بر قرارداد منعقد شده در ۷ ژوئیه ۱۹۷۴ (۱۶ تیر ماه ۱۳۵۳) جهت فروش سیمان پرتلند مبتنی است مطرح نموده است. ادعا از قرائن و باطرق صور در پرداخت هزینه کامل تاخیر تخلیه کشتی است که بموجب قرارداد با دباید بابت تحویل هائی که در ۱۹۷۵ و ۱۹۷۶ صورت گرفته بعمل آید، مبلغ ادعا ۹۸۱،۴۹۰/۴۲ دلار آمریکا بعلاوه بهره و هزینه میباشد. خواننده اظهار میدارد که دیوان فاقد صلاحیت میباشد و در مورد ماهیت دعوی، خواننده دین خود را بمبلغ ۱۱۳،۰۱۳/۶۰ دلار آمریکا می پذیرد ولی ادعای متقابلی بابت خسارات ادعائی ناشی از تاخیر در تخلیه بمبلغ ۳۰۰،۰۰۰ دلار و مطالبه ای حسب ادعا باطریق تسریع در تخلیه بار بمبلغ ۲۳،۴۰۰/۹۰ دلار آمریکا اقامه می کند بدین ترتیب مبلغ خالص ادعای متقابل مبلغ ۲۱۰،۳۸۷/۳۰ دلار آمریکا میباشد.

۲ - صلاحیت

ماده ۱۳ قرارداد مقرر میدارد:

هرگونه اختلافات ناشی از اجرای این قرارداد چنانچه دوستانه حل نشود از طریق مراجع قانونی کشور ایران حل و فصل خواهد شد.

خواهان در دادخواست و اظهار نظر بعدی خود در مورد لوایح دفاعیه اشعار داشته است که تغییرات اوضاع و احوال در ایران بنحوی است که ماده مذکور را لازم الاجرا نمیسازد و درخواست نموده که بعد از تصمیم دیوان عمومی درباره قید انتخاب مرجع رسیدگی در ۹ پرونده دیگر (که در ۵ نوامبر ۱۹۸۲ (۴ آبان ماه ۱۳۶۱) اتخاذ گردید) به وی حق پاسخ بیشتری داده شود. در تاریخ ۱۲ ژانویه ۱۹۸۳ (۲۲ دیماه ۱۳۶۲) دیوان دستوری صادر نمود که بشرح زیر مقرر میدارد:

دیوان داوری، قید انتخاب مرجع رسیدگی مذکور در قرارداد را که مبنای ادعای این پرونده است، مورد بررسی قرار داده است. ظاهراً ادعای مزبور تا آنجا که مبتنی بر قرارداد است، از حیطه صلاحیت دیوان داوری خارج است.

رجوع شود: جرج دراکر جونیر، و شرکت معاملات خارجی، شرکت بیمه ایران، سازمان غله، شکروچای کشور (صلاحیت)

پرونده شماره ۱۲۱ ("حکم در مورد صلاحیت" به شماره ۱۲۱ - ۴ اف. تی مورخ ۵ نوامبر ۱۹۸۲ (۱۴ آبان ماه ۱۳۶۱) بخشهای دوم و سوم).

علیهذا، به طرفین دستور داده می شود که تا تاریخ ۱۵ مارس ۱۹۸۳ (۲۴ اسفند ماه ۱۳۶۱) هرگونه نظریه لایحه توجیهی را که ————— مایلند راجع به موضوع صلاحیت عنوان نمایند، نزد دیوان دآوری به ثبت رسانند.

هرچند تاریخ ۱۵ مارس متعاقبا " بدرخواست خواهان تا اول مه ۱۹۸۳ (۱۱ اردیبهشت ماه ۱۳۶۲) تمدید گردید ولی خواهان هیچگونه اظهارنظری به دیوان تسلیم نکرد. دیوان در ۱۸ مه ۱۹۸۳ (۲۸ اردیبهشت ماه ۱۳۶۲) به طرفین اطلاع داد که قصد دارد در مورد مسئله صلاحیت براساس مدارک تسلیمی اتخاذ تصمیم نماید.

بند ۱ ماده دویبانه حل و فصل دعاوی " ادعاهای ناشی از قراردادهای تعهد آور فیما بین که در آن قراردادهای مشخصا " رسیدگی به دعاوی مربوطه در صلاحیت انحصاری دادگاههای صالحه ایران در پاسخ به موضوع ————— باشد را از این امر مستثنی نموده است.

دیوان متذکر می شود که شرط قراردادی مورد بحث صریحا " حل و فصل را از طریق " مراجع قانونی کشور ایران " مقرر داشته است. این سؤال میتواند مطرح شود که آیا عبارت " کلیه اختلافات ناشی از اجرای این قرارداد " کافی برای رعایت الزام استثناء در بند ۱ ماده دو مبنی بر، که " هراختلافی " در قرارداد باید در صلاحیت دادگاههای ایران قرار گیرد، میباشد یا خیر، چنانکه از حکم دراکر مذکور فوق ملاحظه میشود استنباط دیوان از واژه " execution " اینست که شامل " performance " نیز هست و نتیجه میگیرد که در حالیکه میتوان تصور کرد که اختلافات مربوط به تفسیر یا اعتبار قرارداد میتواند بنحوانتزاعی ایجاد، یعنی بعنوان درخواست صدور احکام اشعاری، منفک از اجراء یا عدم اجرای قرارداد مطرح شود، اینگونه اختلافات، اختلافات ناشی از قرارداد طبق ————— مفهوم بند ۱ ماده دو نمی باشد. از این نظر دیوان معتقد است که حدود ماده سیزده بحد کفایت وسیع بوده و شرط استثناء در این مورد را برآورده میسازد.

در مورد اظهارات خواهان مبنی بر اینکه تغییرات اوضاع ماده ۱۳ را آنطور که در شرط استثناء مقرر است " تعهدآور " نمیسازد، دیوان معتقد است که تعیین

قابلیت اجرای قید مزبور به دلایل مشابه با آنچه که دیوان عمومی در حکم درا کر اشعار داشته ضرورت ندارد.

بدلایل مذکور فوق دیوان معتقد است که ماده ۱۳ قرارداد دسیمان مشمول قید استثناء مرجع رسیدگی موضوع بند ۱ ماده دو بیانه حل و فصل دعاوی قرار میگیرد و در نتیجه تصمیم دیوان اینست که صلاحیت رسیدگی به ادعاها و ادعاهای متقابل مبتنی بر آن قرارداد را ندارد.

۳ - هزینه‌ها

هریک از طرفین مسئول پرداخت هزینه‌های داوری خود میباشند.

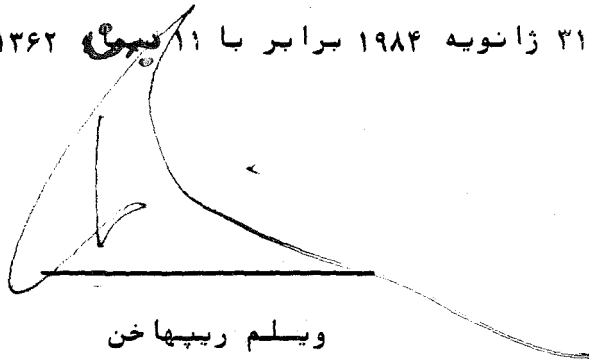
حکم

دیوان بشرح زیر حکم صادر می‌نماید:

ادعا و ادعای متقابل بعلت عدم صلاحیت دیوان مردود شناخته میشود.

هریک از طرفین مسئول پرداخت هزینه‌های داوری خود در این دعوا میباشند.

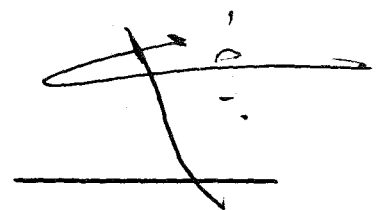
لاهم، بتاريخ ۳۱ ژانویه ۱۹۸۴ برابر با ۱۱ شهریور ۱۳۶۲

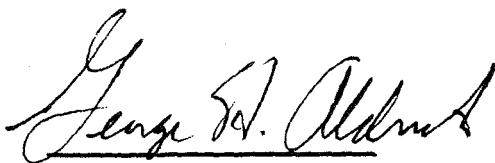
ویلم ریپهاخن

رئیس شعبه دو

بنام خدا

شفیع شفیعی

جرج اچ. آلدردیج